

Да није трагично, било би комично! Председник РС Додик позван је на кривичну одговорност као суорганизатор референдума – непосредног изјашњавања народа који ЕУ препоручује чланицама и који се данас практикује широм демократског света. Занимљиво је да „предност” није добио представник РС у врху БиХ, Иванић, који се одлучно заложио за референдум, или Чубриловић – председник Скупштине РС, који је потписао одлуку Скупштине о референдуму, или, зашто да не, посланици који су се листом изјаснили за заказивање референдума. Или оних 99,8 одсто који су гласали „за” и који су, у ствари, главни кривци, али их штити анонимност, иначе ко зна шта би с њима било.

Но, они су дан пошто је Додик уручен позив на саслушање, најавили опсаду Тужилаштва БиХ у Сарајеву. Референдумска подршка од 55 одсто грађана знатно је већа од оне коју је Додик добио на председничким изборима, иако у Српској, као ни било где у упоредивом окружењу, није у међувремену појефтинила потрошачка корпа. Народ у РС се напросто не пали на причу да је референдум изазвао проблеме. Нису заборавили да је све почело од провокативне интерпелације Бакира Изетбеговића и рутинске подршке Уставног суда БиХ, којом је без икаквог озбиљног повода понижен српски народ. Девети јануар за Србе значи веома много, а комшије га напросто занемарују.

Људи у Српској не прихватају антисрпску бахатост високог представника, који се не оглашава кад исламске терористе у вехабијским комунама широм бошњачких кантона Изетбеговић проглашава „безазленим хипицима”, када каменују премијера Србије или када академик АНУБиХ каже да треба оружаном напасти РС, уз подршку Ал Каиде. Па и када ратни генерал АБиХ предлаже петнаестодневни рат против РС, а председавајући БиХ прети председнику другог ентитета да ће завршити као Садам, Гадафи и Милошевић.

Сироти Бакир и не зна, а Валентин Инцко неће да зна да је Садам страдао због Блерове подвале да поседује тајно оружје за масовно уништење, да је свирепим убиством Гадафија Либија претворена у безнадежни хаос племенских обрачуна и да сада једину

наду представља рехабилитација његовог сина. Па и да је Милошевић умро у затвору пре него што је иједна оптужба доказана.

Народ у РС не мисли да на ове шамаре Српској и Србима њихов председник треба да подметне и други образ зарад очувања „мира и стабилности у региону”. Или, да чак одбије подршку Русије зато што Путиново мешање у односе на Балкану иритира Американце. Напротив, народ очекује да председник врати равном мером, па да од Уставног суда БиХ затражи да преиспита 1. март, који Бошњаци славе као Дан независности БиХ, а Србе вређа као прослава сецесије од СФРЈ. Искуство је показало да тзв. међународна заједница на уступке не одговара компромисом, него све новим захтевима, а на крају још западни чиновници цинично коментаришу: „па, нисте морали”, „изненадили смо се кад сте пристали”.

Тужилаштво БиХ, које је повело истрагу против Додика, нигде се и не спомиње у Дејтонском споразуму. Једнако као и Суд БиХ, наметнуо га је високи представник Петрич, а одлуку је у диктаторском маниру објавио у „Службеном листу” пре него што га је Парламентарна скупштина потврдила притиском на српске посланике.

Зато је враћање те ентитетске надлежности из Сарајева у Бањалуку и било тема два пута одложеног референдума о правосуђу. После успешно одржаног референдума о датуму Дана Републике, тај два пута одложени референдум очигледно треба што пре актуелизовати.

Запад веома брине да би овај безазлени референдум могао „повући за ногу” читаву серију нових и важнијих референдума, закључно са оним о сецесији. Не пада им на ум да се Срби опет брину да би нове апелације Изетбеговића, које би спремно подржали иностране и бошњачке судије у Уставном суду БиХ, могле, једна по једна, да докрајче РС. Уставни суд БиХ је већ донео више таквих одлука и тренд је сасвим очигледан. Референдум је, напротив, тек први, а Стејт департмент је већ енергично подржао санкције.

На крају, треба се уздати у чињеницу да су Немачка, Русија, Србија и Хрватска заинтересоване да се сачува мир и стабилност у Босни, без обзира на то што није сигурно да то важи и за Бошњаке, па и за Американце, који их, као и обично, у свему подржавају. Русија је начелно подупрла референдум баш као што га је и ЕУ принципијелно препоручила. Брисел/Берлин је учинио своје прихватањем апликације

БиХ, што ће рећи и РС усред референдумске кризе. А добра околност је што су избори у САД у бурној завршници, кад суперсила обично не улази у нове авантуре.

(Политика)